

**Branko
Medved**

ALEX

Takole.

Le na obisk prideš. In že ni več sramu. Od nekod potegneš steklenico in jo poljubiš. Nečastno je to, ampak kričanje mine. Na ulici srečaš Nekoga. Objame te in potem si z Njim. Ujet si v njegovo bratovščino, ponoči tiho preklinjata skupaj, tolažiš ga, ker ne zna z babami. Učitelji tiho gledajo, kako razredi zapuščajo šole... in pridejo novi. Nanje lega sivina, bežijo v svoje domove.

Spet tavam po robu, vzel, ukradel sem Idejo, pa ne vem, kaj bi z njo. Vem, da v gruči ljudi sedi Misel, pa si je ne upam motiti, zato prisedem, prinesli bodo Vina, a ni hudič, spet bo ploha, še preden bom sam pijan.

Ni dolgo, kar sem ga srečal, Duh je in Človek obenem, Moški in Ženska, Hudič je, ker me mori, in Bog, saj je vedno z menoj. V zrcalu ga nikoli ne vidim jokati, le oči hrepenijo po meni.

Pravzaprav mora biti grozljivo... Namreč sprejeti v sebi otroka, medtem ko si kot fant želiš postati mož.

Vedno ko odhajava pozabim, da je še kdo doma. Iščem ključe in pritisnem še zadnjič na kljuko, le toliko, da se prepričam. Vrata naj bodo zaprta, kaj če kje obležim? Ne pustim mu, da bi zasedel moje mesto.

Ko je že vsega konec, spijem še enega, zase, za nov začetek in greva (grem?).

Perfekcija!

Zadnjič je kar odšel, najprej me je vrglo pod strop, tako lahek sem postal, potem so mi rekli, da je vse v redu. Pravijo, da sem čisto pobesnel, da sem počel vse mogoče, pa jim ne verjamem. Jokal sem, tulil, poljubljal ljudi, kričal v hladilnik, nagajivo brcal v mizo in scal na ulico. Saj pravim, še vedno ne verjamem.

Tihi očitki ob vrnitvi, pogled, ki mrazi, jaz pa vneto brskam za osvežitvijo, ne mislim na nič in sploh sem srečen, saj se ne zavedam, da me znova poseduje.

Potihem že izdelam načrt, samo odšel bom, naj crkne, le oditi. Ampak, zamislite si, še preden pridem do vrat, me ustavi. Nič ne reče, le vedeti moram, da me pušča, ker On tako hoče. Me bo že našel, ko bo hotel. "Ah, klinc", sem zamahnil.

Potem je čustvo začelo naraščati, pobiral sem vse mogoče, majhne, debele, črne, lisaste, že rabljene, obupane, da sem še sam obupoval, zmedene, le da so bile pripravljene priznati mojo premoč. Ostajati prazen, ko kažeš drugim, pa je čisto Tvoj problem.

In tako mi je danes še posebej dolgčas, vneto pogledujem okoli in zbiram prispevke, sam sem.

Z veliko besedo na ustih, suhih in razpokanih, željno iščem rešitve, a je, čisto očitno postaja, ni. Pogovarja se, sedi poleg mene in vrta z besedami. Da smo gnili, da nimamo nič in da se gre ubit. Ja lepo, si mislim, menda mi nekaj govori, pa ga pošljem v božjo mater. Prikloni se, prosi za še in je sploh zelo ustrežljiv. Že dolgo ga ni kdo po riti, čisto majhen je, ujel sem ga pri dejanju, hoče se pokoriti. Pa grem. Obesi se na mojo žensko in jo poljubi na laket. Popizdim, binca v čelo, in ker so čevlji težki, se zruši. Pljunem, pustim vse za seboj in ne verjamem, spet je zmagal, spet je zmagal, prasec.

Zanimivo!

Vedno, ko prideš v drugo mesto, si malo prestrašen. Potem ti začne pasati in nerad greš domov, vse je prašno in staro, ubogati moraš Druge. In postaneš ovca. Dajo ti denar in poljubljaj jim roke, zablejaš, drobno stopicljajoč se oddaljiš. Ritenško. Ko si spet sam v Mestu, si usran, kompleksi se rušijo nate, naročiš si pir. Ko ga spiješ, veš, da ni tvoj, ampak boli te. Je že mimo, spet smo tu, juhuu!

Konec sranja je vedno takrat, ko si to najbolj želiš, začne pa se takrat, ko si to najmanj želiš. Torej, če si svoboden, ni sranja! Krasno! Ampaj jaz kot svobodnjak vedno brodim po dreku. Ali pa to ni isto?

"Bomo zrihtali sceno", smo rekli in smo preživeli noč, polno obljub in novih zamisli. Ko sem se že odhajajoč ozrl nazaj, sem videl. Friend je dobil palico v vamp, nič osebnega, le pizdarij ne bo delal. Bežal sem, o Bog, kot nor sem se pognal,

bil sem pripravljen priseči na vse, tudi prijatelje v glavo, če je treba! "Kurc, pa tak tip", boste rekli.

"En dan, veš kaj je to, 24 ur sem te čakala!" se dere. Čisto solzav stojim pred njo, hočem spati, strah me je, skril bi se v maternico, v prazčetek in za to sem pripravljen moriti. Pa le tiho zdrsnem med kovtre in poslušam litanije, jih sanjam in zajtrkujem, ko ob dvanajstih končno le vstanem. Meče me ven, s takim nekomunikativnim idiotom se ne da več živeti, poberem golf palico in se odpravim na Bled.

Ko me poberejo, odkrijem, da so ragbijaši, sumljivo so podobni drug drugemu. Flaša kroži po kombiju, njihove oglate face so... oglate. Kurc, kaj pa imam jaz z njimi!

Tudi oni me zabrišejo ven.

Ni za verjeti, ampak tudi jaz sem seštrikan iz čustev. Ni mi čisto jasno, kaj to pomeni, a ker so drugi, sem tudi jaz. To me pravzaprav še najbolj jezi. Sklenil sem postati svetnik, no, ni nujno ravno svetnik, dober bom kot kruh. A če bo težko? Ja, Bog pomaga, bom pa za nekaj časa prasec. Hudiča, pa sem spet na začetku. Ni kaj, treba bo postati svetnik, no...

Dokaze imam, dokaze. To pa ni kar tako, človek z dokazi je ali blazen ali pa izredno nevaren mož. Za poslušat pa ga je vsekakor.

In tako Vas bom zdaj uporabil. Sebi v namen, Vaša ocena mi pravzaprav ne pomeni kaj dosti, ampak prekleto se bom potrudil, da ne boste mogli ostati hladni ob pogledu name. In potem bom vedel. Reagirali boste v svoji prizadetosti,

Sveti jezi, zmoti, ljubezni, pogubi, besu in nezmotljivosti. Jaz imam lažje opravilo. Le pogled v Vaše oči in bom vedel. Bral Vas bom, kot Vi berete roman, pesem, članek ali kritiko, mene... Pa dosti o tem.

Aha, dokaz.

Ne sramujem se, kar je človeško (še eden od dokazov), zato Vam bom priznal. Svoj najgloblji vzgib, še meni samemu popolnoma nerazumljiv, pa vendar tako jasen, tako human, Vam polagam pred Vaše (umazane?) duše. V dokaz.

Prekleta dolgo sem se mučil, da sem pridobil Njeno zaupanje, bila je nežna, drobna, plaha, z očmi ko melone, si jo predstavljate? Pravzaprav ji nisem hotel storiti nič zlega, še celo rad sem jo imel, hodila sva v kino, se sprehajala po parku, po gričkih okoli mesta, nabirala je rože in mi jih podarjala. Bila je svetla, prozorna, ranljiva, skrival in varoval sem jo pred drhaljo, krčevito se je oprijemala moje roke, ko sem Jih srečeval. Slutila je. Zanje je bila moja sestrična, nemirno so vohljali okoli, potem so dali mir, ni bila ena izmed njihovih žrtev. "Odkod, praviš?... Aha, in kje je to?" so srepeli moji ljudje in se vlekli dalje. Postajal sem ponosen, vlekel sem Jih za nos, bil sem lastnik, monopolist, imel sem super blago.

Zlagoma sem pričel eksperimentirati, saj veste, obleci to, obleci ono, vse je v kurcu, mene poslušaj, jebeš ti matko in take. Oprijela se me je, na čelu je imela zapisano moje ime, čutil sem njeno mehko dušico, drhtela je v mojih rokah, zanjó sem postal Bog, Hudič, sam se postal Bog, Hudič. IMEL sem jo, bila je sukanec, prizidek k hiši,

avto v garaži, zbil sem ji ceno, pozabljal sem, da jo imam.

Končno me je obsedlo, vedel sem, da je to tista, prava reč, že dolgo sem čakal nanjo. Kar odpeljal sem jo s sabo na žur, med kojote, vprašujoče se mi je zazrla v oči, pa sem jo pomiril s poljubom.

Ves večer je, hudiča, sedela ob meni, naokrog so stopicali tipi in se pričakujoče režali. Zarežal sem nazaj, sprva zares, potem bolj iz igrivosti...

Vse je šlo k vragu, vse je postalo popačeno, izmaličeno, oči so buljile v temo in iskale. Šlager večera, nagrado, veselo, radostno preobrazbo, na katero se bodo vsi obesili, jo raztrgali. Kako to diši, ščemi, mravljinci lezejo gor in dol, pamet se preseli v male možgane, treba je... Hudiči v nas so se sporazumeli, prodano, vstal sem, prazen, in odšel. Ostala je tam, krik, šlager večera?

Nič od takrat ni ostalo v meni, le iz gnilobe v duši rase dokaz, krempljem ga iz notrine, pa ga je vedno več in me počasi prerašča...

Sem Vam kaj dokazal? Ali je v meni dovolj nizkotnosti, dovolj podlosti, grenkobe, strahu, blaznosti, predrznosti, ste videli kaj od tega tudi v sebi, se vam upira ali pa sem vam ljub? Če ste, ste mi pomagali! Dokaz torej drži: "Človek sem, kot Vi, pravico Vam imam soditi!"